

FESTA DELS BEATS MÀRTIRS DE MONTSERRAT
HOMILIA DEL P. ABAT JOSEP M. SOLER
13 D'OCTUBRE DE 2017
Is 25, 6-9; He 12, 18-19.22-24; Jn 15, 18-21

Hem començat aquesta celebració, germans i germanes estimats, proclamant “feliços els qui han seguit les petjades de Crist”, que “per amor d’ell vessaren la sang i ara frueixen amb ell eternament” (cf. Cant d’entrada). Ho cantàvem referint-nos als beats màrtirs de Montserrat, la festa dels quals avui celebrem. Els proclamaven feliços, a ells. Però també el seu martiri és font de felicitat per a nosaltres, tal com afirma l’oració col·lecta.

Efectivament, en l’oració col·lecta dèiem “que ens és motiu d’alegria la corona fraterna dels màrtirs de Montserrat”. “Motiu d’alegria”, per què? Què és el que ens ha d’alegrar d’aquests màrtirs? Fonamentalment, dues coses: “la corona fraterna” que formen i el seu testimoniatge martirial.

La “corona fraterna”. És una imatge bonica que evoca la vida que, malgrat la diversitat d’edats i de promocions, varen compartir a Montserrat; especialment els mesos anteriors a la seva mort. Sant Benet vol que el monestir sigui una comunitat de germans en la fe, units per l’amor a Jesucrist (cf. RB 4, 21) i per l’amor als altres (cf. RB 35, 1.6), que s’ajuden i s’encoratgen en el seu treball espiritual (cf. RB 1, 5). La vida que varen compartir al nostre monestir --no exempta de feblesa i de mancaments, com tota vida humana-- tingué el seu desplegament en el martiri que també varen compartir sense fer-se enrere. Si en el monestir formaven una “corona” *al voltant de la taula fraterna com plançons d’olivera* (cf. Ps 128, 3), ara la formen entre els màrtirs “a la taula del Regne” davant el Senyor ressuscitat (cf. Cant de comunió). En l’oració col·lecta, hem demanat al Senyor el do d’alegrar-nos pel testimoniatge de vida i de mort del nostre beats màrtirs. D’alegrar-nos perquè hi sapiguem descobrir la gràcia de Déu i la resposta generosa d’aquells monjos germans nostres. Als ulls dels qui no tenen fe, podria semblar, la d’ells, una vida inútil i una fi fracassada. Però la mirada de la fe cristiana, hi sap descobrir la bellesa d’una vida donada a Déu i d’una mort plenament identificada amb la de Jesucrist. I amb l’alegria de contemplar aquesta “corona fraterna”, podem sentir una certa enveja del seu amor al Crist fins a la mort, preparat i sostingut per la vida de comunitat.

Després de constatar que “la corona fraterna” dels màrtirs de Montserrat “ens és motiu d’alegria”, la mateixa oració ens feia demanar que siguem “més fermes en la fe”. És dir, que la nostra fe en Crist sigui més consistent, més vigorosa, més profunda, més portadora de vida i de dinamisme espirituals. Els màrtirs no varen donar la vida per una idea, per unes conviccions, sinó per una persona: Jesucrist. Si la seva fe no hagués estat vigorosa, els hauria mancat el coratge de perseverar fins al final. I no va ser així. En la vida al monestir, havien après que el monjo no ha d’anteposar absolutament res al Crist (cf. RB 4, 21; 72, 11). I en les setmanes prèvies a la seva detenció i a la seva execució havien tingut ocasió de reflexionar –tal com diuen alguns testimonis-- que això de no anteposar res al Crist volia dir, també, no anteposar-hi la pròpia vida; eren conscients que molt probablement es trobarien en el dilema d’escollir la mort per amor al Crist o d’haver renegat del Crist per poder continuar en vida. I ells van escollir la fidelitat a l’amor de Crist fins a la mort. Admirant, doncs, aquesta fidelitat per amor, sostinguda per una fe ben viva, demanem que també nosaltres sapiguem viure aquesta fe que ha de vertebrar la nostra personalitat i que en siguem testimonis en totes les circumstàncies de l’existència.

Ser “ferms en la fe”, tenir una fe vigorosa, i compromesa en el a dia a dia, és una gràcia de Déu. Per això hem demanat a l’oració que comento, que ens sigui atorgada per les pregàries dels nostres màrtirs de Montserrat. Ells són prop de Déu identificats amb el Crist gloriós després d’haver-se unit a ell amb la vida monàstica i amb els sofriments de la persecució i de la mort. En la comunió dels sants, ells intercedeixen, preguen, per nosaltres, que estem aplegats en la mateixa basílica on ells s’anaren compenetrant amb Crist. Hem demanat a Déu que, per la intercessió dels nostres màrtirs, la nostra fe esdevingui més ferma. Però la seva intercessió a favor nostre abasta tot allò que ens convé per ser més fidel a Jesucrist. I no preguen sols per nosaltres. Intercedeixen per l’Església estesa d’orient a occident, per la humanitat entera. Avui, a més, confiem a la seva intercessió el moment que viu el nostre poble, que ells van servir de Montserrat estant, des d’una pluralitat de sensibilitats i d’opcions.

Hi ha, encara, una altra petició en l’oració col·lecta: “que el seu martiri ens consoli”. La vida té moments i moments; de vegades les dificultats o els problemes personals, familiars o socials ens preocupen, ens entristeixen, ens paralitzen; hi ha circumstàncies doloroses que ens desconcerten, que ens angoixen, que ens fereixen profundament,... La fe cristiana il·lumina aquestes situacions, no les sol evitar, però mostra la manera de viure-les seguint la paraula de Jesucrist. No sempre, però, és fàcil de tenir aquesta visió de fe i ens podem quedar tancats dins un horitzó petit i ofegador. Per això trobem consol en el màrtirs; en la seva manera, plena de fe i de paciència, d’afrontar les adversitats i els sofriments, trobem consol sobretot en la recompensa que van rebre de Jesucrist. El seu martiri ens consola, ens aporta un bàlsam per a les ferides, un solaç en els dolors i les foscos, un reconfort en el plor. No demanem d’evadir-nos de la realitat que ens envolta, sinó de viure-la des de la fe, amb profunditat espiritual, tal com escau als deixebles del Crist.

Per viure la realitat amb profunditat espiritual i per mantenir la fe vigorosa, però, cal que ens nodrim amb la Paraula de Déu i amb l’Eucaristia, tal com estem fent nosaltres ara. Els nostres màrtirs s’hi varen nodrir i varen mantenir-se fermes fins al final. Per això ara són a la taula del Regne amb Jesucrist, tal com cantarem al moment de la comunió (cf. Lc 22, 28.30). La “corona fraterna” que teixiren en el monestir, en els mateixos espais per on discorre la vida de la nostra comunitat, es consolidà en el martiri i ara és esponerosa a la taula del Regne bo i fent corona al Crist gloriós. Que ens sigui donat de poder-hi arribar, a nosaltres que, a Montserrat, celebrem amb joia la seva victòria martirial.